

1. Svētcieņu pagastā Lielkuiķu mājas robežās atrodas Velnu alas. (Latvijas Folkloras krātuve (LFK) 1736, 1746. Pier. Harijs Kreišmanis, Svētcieņa pmsk., 1939)
2. Svētcieņa pagasta Lielkuiķu mājas robežās atrodas Velna alas. (LFK 1736, 910. Pier. Nikolajs Zālamans, Svētcieņa pmsk., 1939)
3. Svētcieņa pag. Lielkuiķu robežās atrodas Velnalas. (LFK 1736, 351. Emma Everte, 48 g.v.; pier. Biruta Liepiņa, Svētcieņa pmsk., 1939)
4. Svētcieņa pagastā pie Jaunkuiķu mājām ir tādas alas, kur cilvēki iet iekšā. Tos sauc par Velna alām. (LFK 1735, 794. Agnese Irbena Salacas Apiņos, 50 g.v.; pier. Ilga Irbens, Salacgrīvas pmsk., 1939)
5. Svētcieņa pag. Lielkuiķu mājas robežās atrodas Velna jeb Upuru ala. (LFK 1736, 3230. Jēkabs Šmits Svētcieņa Līčupās, 75 g v.; pier. Arnolds Prauliņš, Svētcieņa pmsk., 1939)
6. Lielkuiķu māju robežās uz Svētupes krasta atrodas Velna alas. Daudzi šīs alas sauc par Velna alām, bet tās patiesībā ir līvu upuru alas. Alu sienās ir iegriezti daudzi vārdi. (LFK 1736, 1927. Katrīna Kuiķulīte, 83 g.v.; pier. Inta Kuiķulīte, Svētcieņa pmsk., 1939)
7. Reiz kāds vīrs ielaidis Svētcieņa Upuru alā suni ar zvaniņu kaklā, bet pats gājis pa zemes virsu, sekodams zvaniņa skaņām. Suns iznācis no alas pie Burtnieku ezera. (LFK 1682, 266. G. Eidmanis Salacgrīvas Patkulos, 50 g.v.; pier. Georgs Fišers, 1939)
8. No Limbažu Dūņu ezera iztek upe, ko sauc par Svētupi. Sveiciena pagastā Svētupes krasti ir klinšaini un vienā vietā šajās klintīs atrodas tā sauktās Velna alas. Ieejot šinīs alās, atrodamies kā lielā priekšistabā, no kuras uz trim pusēm iziet mazākas alas. Otrs gals vienai no šīm alām izejot pie Burtnieka ezera. Lielās alas vienos sānos atrodas šaura eja, pa kuru rāpus ejot var nokļūt it kā lielā plašā istabā. (..) (LPT XV: 310-311. Teic. kāds L. Bērziņa skolnieks Limbažos)
9. Svētcieņu pagastā pie Lielkuiķu mājām, kas atrodas uz Svētupes krasta, ir tādas alas ar nosaukumu Velna alas. Šajās alās var ieiet līdz 20 metriem tālumā. No sākuma ieeja ir šaura un zema, tā ka jāiet saliekušam, tad var iet stāvu. 10 metru no ieejas alā ir tik plaša telpa, kur var saiet 20 cilvēku. Vēl tālāk ir eja, bet pienesta ar smiltīm un sabrukusi. Veci ļaudis stāsta, ka alas izejot līdz Mazsalacai. Alā esot laiduši suni un tas iznācis laukā pie Mazsalacas. (LFK 1736, 693. Anna Mežgaile Svētcieņa Līvkalnās, 89 g.v.; pier. Raimunds Mežgailis, Svētcieņa pmsk., 1939)
10. Svētcieņa pagastā Lielkuiķu mājas robežās upes krastā atrodas Velnu alas. Tur ir arī dažādi nostāsti. Reiz tur pakāries kāds vīrs, tāpēc naktī gar to vietu nedrīkstot iet, jo tur rādoties spoki. Kādreiz kāds vīrs solījis pašā naktī vidū iznest cauri krustu kapsētai līdz otrai malai. Nakts vidū viņš aizgājis un atnesis krustu, pēc tam nesis krustu atpakaļ un spraudis zemē iekšā. Iespraudis ar visu menteli un nācis atpakaļ, bet kāds viņu it kā turējis cietī. Viņš nodomājis, ka mironis viņu tur cietī, rāvis uz priekšu un izrāvis ārā, bet turpat palicis beigts. No tās reizes tur neviens vairs nebrauc, jo visiem ir bailes no spokiem. (LFK 1736, 1661. Pier. Harijs Kreišmanis, Svētcieņa pmsk., 1939)
11. Lielkuiķu mājas robežās atrodas Velnu alas. Cilvēki stāsta, ka arī Lielkuiķu Velnu alās daudz reizes spokojas. Kāds man reiz stāstīja vienu atgadījumu, kā no Velnu alas viens reiz izbāzis galvu un šāvis uz viņiem. Spoks iznācis no alas ārā un gājis ar rokām pa ūdeni. (LFK 1736, 1775. Pier. Harijs Kreišmanis, Svētcieņa pmsk., 1939)
12. Svētcieņa pagasta Lielkuiķu māju robežās Svētupes krastā atrodas lielas alas, ko ļaudis dēvē par Velna alām. Pirmajā laikā tās laikam kalpojušas lībiešiem, kur tie upurējuši saviem dieviem. Bet vēlāk ļaudis saukuši šo vietu par Velna apsēstu. Tur neviens naktī nedrīkstējis iet, jo tur Velns spokojoties. Reiz kāds drošs vīrs gribējis

izmēģināt. Aizgājis jau vakarā laikus un uzkāpis kādā augstā priedē, un nu gaidījis. Nācis jau drīz divpadsmit. Te uzreiz ar spalgu blīkšķi Velns izcēlies no Svētupes gultnes un, kur radušies, kur ne, pie alas bijuši seši melni zirgi. Tad Velns iekāpis zirgos un sācis ar tiem braukt. Izbraucis kādus līkumus pa Kuiķeles kapsētu, tad apbraucis deviņas reizes apkārt kapsētai. Te iedziedājies gailis un Velns ar visiem zirgiem nogrimis Svētupes dzelmē. Bet vīrs, šo parādību redzējis, varen nobijies un nekad vairs naktī negājis gar spoku vietām. (LFK 1736, 1325. Alvīne Krastiņa Svētciena Līdumniekos, 68 g.v.; pier. Rita Klētniece, Svētciena pmsk., 1939)

13. Ir vel arī Velnalas pie Svētciena Liekuķulem. Stāsta, ka tur agrāk esot dzīvojuši velni un ka tur esot iekša daudz naudas. (LFK 1736, 1018. Pier. Erna Felkere, Svētciena pmsk., 1939)

14. Svētciena pagastā pie Kuiķules kroga atrodas Velnu alas jeb Upuru alas. Tur agrāk esot dzīvojuši velni. Tur rādoties arī dažādi māņi. Senos laikos vecie cilvēki esot sevi upurējuši pie šīm alām. (LFK 1736, 4068. Pier. Zenta Veide, Svētciena pmsk., 1939)

15. Svētciena pagasta Lielkuiķuļu mājas tīrumā upes krastā ir ala. Agrāk tur upurēja dieviem, bet vēlāk stāsta, ka tur velni dzīvojuši. Tāpēc šo vietu nosauc par Velnalu. (LFK 1736, 3113. Pier. Eriks Mauriņš, Svētciena pmsk., 1939)

16. Svētciena pagastā pie Lielkuiķuļu mājām atrodas alas. Šīs alas tauta dēvē par Velna alām. Stāsta, ka tur agrāk dzīvojuši velni. Agrāk tur cilvēki esot sevi upurējuši, un tagad sauc arī par Upuru alām. (LFK 1736, 3970. Pier. Leonīds Ozoliņš, Svētciena pmsk., 1939)

17. Svētciena pagastā pie Lielkuiķuļu mājām pie Svētupes krasta ir Upuru alas jeb arī Velna alas. Tur agrāk esot upurēts dieviem. (LFK 1736, 3822. Pier. Egons Martinsons, Svētciena pmsk., 1939)

18. Velnu alas Svētciena pagastā pie Lielkuiķuļa ir Velnu alas. Tur ir trīs alas, kas nosauktas par Velnu alām. Tur senāk esot upurējuši cilvēkus, kustoņus un labības Dievam. (LFK 1736, 2169. Pier. Fannija Lundberga, Svētciena pmsk., 1939)

19. Valmieras apriņķī Svētciena pagastā Lielkuiķuļu māju robežās atrodas Upuru alas, kur senāk lībieši upurēja saviem dieviem. Bet tagad šīs alas ir iesauktas par Velnu alām. Pasaules kara laikā tur paslēpušies daudz cilvēku. Šīs alas tagad ir pussabrukušas. Arī mūsu skolas zēni tur ir bijuši. No šīm alām zēni nesa ārā siksnspāņus. (LFK 1736, 2397. Pier. Viktors Amoliņš, Svētciena pmsk., 1939)

20. Svētciena pagasta Lielkuiķuļu māju robežas atrodas Velna ala. Agrāk varbūt tur senie latvieši alas priekša upurējuši saviem dieviem. Ala ir liela, tur var ieiet pat cilvēks iekša. Ala atrodas taisn ūdens mala. (LFK 1736, 3610. Mārtiņš Bahmans, 60 g.v.; pier. Teodors Priekulis, Svētciena pmsk., 1939)

21. Svētciena pagasta Lielkuiķuļu mājas robežos uz Svētupes krasta atrodas ali, kurus cilvēki sauc par Vella alim. Tur esot bijuši seno lībiešu upura ali. Stāsta, ka tur dzīvojot velli, un tā viņi nosaukti par Vella alim. Veci cilvēki stāsta, ka tie ali ejot līdz Burtnieka ezeram. Tur esot ielaists sunīts, kurš iznācis Burtnieka ezera mala pie viena krūma ārā. (LFK 1736, 3676. Jānis Šterns Svētciena Jesperos; pier. Pēteris Šterns, Svētciena pmsk., 1939)

22. Upuralas pie Svētupes Svētupe sākas Dūņezērā pie Limbažiem. Tā tek uz Salacgrīvas pusi. Tās tuvumā bijušajā Pāles pagastā upes klinšainajos krastos ir alas, ko sauc par Upuralām. Stāsta, ka no tām ejot apakšzemes eja, kas vedot līdz pat Burtniekezeram. Senie lībieši šais Upuralās ziedojuši saviem dieviem, tās ir kulta vietas. (LFK 1978, 3181. Marija Galeviuse Alojā, 66 g.v.; pier. Jānis Rozenbergs, LFK 20. zinātniskā ekspedīcija, 1966)

23. Tā kā „Sprundas” atrodas apmēram 3 km no Lībiešu Upuralām, tad Dzidra zināja pastāstīt par tām šādu teiku. Alas sauc par Upuru alām tāpēc, ka lībieši te upurējuši saviem dieviem līdz pat 19. gs. vidum. Tas esot pierādīts pat arheoloģiskajos izrakumos. Tas, ka lībieši ir dzīvojuši šajā apkārtnē, pierāda arī apkārtējie māju vārdi: Pērkoni, Ūziņi un vietvārdi — Svētupe, Svētciems. Dzidra atminējās, ka alā esot uzraksts, par kuru stāsta, ka tas esot senigauņu vārds „Lembids”. Tas ir igauņu sacelšanās vadoņa vārds pret vācu krustnešiem. Alās it kā esot slēpušies igauņu nemiernieki. Pastāv uzskats, ka vēl šodien neapzināti upurē dieviem, jo daudzi alā ir pazaudējuši kādu priekšmetu, piem., gredzenu, naudu utt. (LPA 92. Dzidra Šterna Salacgrīvas l. t., dz. 1919. g.; pier. Sarmīte Saukuma, 1996. Pēc: S. Laime. Svētā pazeme. Latvijas alu folklorā. – Rīga, Zinātne, 2009)